

νει 'ς τὸν κῆπο. 18) Διέρχομαι, ἐπὶ χρόνου Ἀθῆν. Αἰγιν. κ.ά. : Εἶναι βαρεῖα ἄρρωστος καὶ δὲν τὴ βγαίνει τὴ νύχτα. Βγαίνουμε τὸ χειμῶνα - τὸ καλοκαίρι κττ. 19) Ἀποδεικνύομαι ἀληθής, ἐπαληθεύω, πραγματοποιοῦμαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμε δὲ βγήκε κανένα. Βγήκαν τὰ λόγια του. Βγήκε τ' ὄνειρο κοιν. Ὁ λόγος αὐτ' ἐξέβεν Χαλδ. || Φρ. Βγαίνω 'ς τὸ λόγο μου (τηρῶ τὴν υπόσχεσίν μου) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) κ.ά.

20) Δημοσιεύομαι κοιν. : Στὴν Ἀθήνα βγαίνουν πολλές ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ κοιν. Καὶ μετβ. ἐκδίδω, δημοσιεύω Ἀθῆν. Αἰγιν. : Βγαίνω ἐφημερίδα. β) Κοινοποιοῦμαι κοιν. : Βγήκε διαταγὴ - νόμος κττ. γ) Διαδίδομαι κοιν. : Βγήκε μόδα νὰ ντύνεται ἔτσι ἡ γυναῖκα. δ) Ἐκδίδομαι κοιν. : Βγήκε ἡ ἀδεια τοῦ γάμου. Βγήκε τὸ διαβατήριον. 21) Συντίθεμαι καὶ κοινοποιοῦμαι, ἐπὶ δημώδους ἱσματος κοιν. : Βγήκε νέο τραγούδι. 22) Κοινολογοῦμαι σύνθηθ. : Βγήκ' ἕνας λόγος. β) Δυσφημίζομαι κοιν. : Βγήκε τ' ὄνομά του. 23) Ἀναγινώσκομαι, ἐπὶ γραφῆς : Δὲ βγαίνουν εὐκόλα τὰ γράμματά του. Καὶ μετβ. κατορθώνω ν' ἀναγινώσκω Ἀθῆν. κ.ά. : Δὲν τὸ βγαίνω τὸ γράμματό του - τὰ γράμματά του Ἀθῆν. 24) Ἐξαρθῶμαι κοιν. : Φρ. Βγαίνει ἀπ' τὸ χέρι μου (δύναμαι νὰ τὸ κάνω). 25) Κατὰ γ' πρόσωπ., ἀξίζει, πρέπει Κρήτ. : Βγαίνει τον νὰ φάη ξύλο.

Πβ. βγάζω, βγάλλω, βγάνω.

*βγαλαίνω, βγαλαίνω Καππ.

Ἐκ τοῦ ἔβγαλα ἄορ. τοῦ ρ. βγάλλω κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἔμαθα - μαθαίνω, ἔπαθα - παθαίνω κττ. Ἐκβάλλω, ἐξάγω.

*βγάλημα τό, δάλημα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔμπαλῆκα (ἔβγαλα), δι' ὃν ἰδ. βγάνω.

Ὁγκος δερματικός, ἀπόστημα, σπυρί.

βγαλητής ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω.

1) Ὁ ἐξάγων, ὁ ἐκβάλλων τι : Δὲν βγάνω μονάχος τσοὶ πέτρες, βγαλητᾶδες ἔχομε. 2) Μεταφ. ὁ ἐπινοῶν : Εἶναι ὁ βγαλητής τῶν πρετιῶ.

βγαλίζω Καππ.

Ἐκ τοῦ ἔβγαλα ἄορ. τοῦ ρ. βγάλλω.

Ἐκβάλλω.

βγαλίσκω Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἔβγαλα ἄορ. τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω.

Ἐκβάλλω.

βγάλλω, ἐγβάλλω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἐιβάλλω Πόντ. (Χαλδ.) γβάλλω Πόντ. (Οἰν.) ἐγουάφω Καλαβρ. γουάλλου Ἀπουλ. γουάφω Ἀπουλ. Καλαβρ. ουάλλω Ἀπουλ. ἐβγάλ-λω Ἰκαρ. Κάμπ. Μεγίστ. ἐβγάλλω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐβγάλλω Χίος ἐβγάλ-λου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐβκάλ-λω Κύπρ. βγάλ-λω Κάμπ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. κ.ά. βγάλλω Θράκ. (Καλλίπ.) Καππ. Πόντ. (Ἀμισ.) Σίφν. κ.ά. βγάλλω Χίος Καππ. (Φάρας.) βγάλλου Θράκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) βγάλνω Καππ. βγάλνου Καππ. βγάρνω Κῶς κ.ά. βγάλ-λω Κύπρ. βκάλ-λω Κύπρ. Ρόδ. Τῆλ. κ.ά. βκάλλω Χίος (Καρδάμ.) βγάλ-λω Ρόδ. βιάλ-λω Ρόδ. βγάλ-λῶ Ρόδ. βγάλ-λῶ Ρόδ. φκάλ-λῶ Ἀστυπ. Ρόδ. ἡβκάλ-λω Κύπρ. ἀβκάλ-λω Κύπρ. βγέλλω Εὐβ. βγέλ-λου Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) βγέλλου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μακεδ. (Βελβ.) Μέσ. βγάλκουμαι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Ἀόρ. ἔβγαλα κοιν. καὶ Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ.)

ἐξέγκα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Προστ. βγάλε κοιν. βγάλ' κοιν. ἔβγαρ' Κύπρ. βγάρε Κύπρ. Μετοχ. βγαλμένος κοιν. βγαλιμένος Κεφαλλ. Πελοπν. (Σουδεν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ὁφ.) βγαλωμένος Κάσ. βγαλ-λῶμένος Ρόδ. βγαρμένος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐβγάλλω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκβάλλω. Ὁ ἄορ. ἔβγαλα εἶναι κοινὸς τῶν ρημάτων βγάζω καὶ βγάνω. Ἡ προστ. βγάλ' μόνον ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς τριτοπροσώπου προσωπικῆς ἀντωνυμίας, οἷον : βγάλ' τον - την - τους - τα. Εἰς τὴν μετοχὴν βγαλιμένος συνέβη ἀνάπτυξις φθόγγου συνοδίτου.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκβάλλω, ἐξάγω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἐβγαλα τὰ στρώματα ἔξω. Τὸν ἔβγαλα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐβγαλα τὸ δόντι μου. Ἐβγαλα αἷμα. Ἐσκαφα κ' ἔβγαλα ἀπ' τὴ γῆ μιὰ μεγάλη πέτρα κοιν. Ἐβγάλλ' ἀτον ἔξ' ἀσ' ὁσπίτ' Τραπ. Χαλδ. Γουάφω τὸ παιδί αὐτ' τὸ φρέα Καλαβρ. Τὸ δόντι μ' λαϊσκαται, ἅμα κ' ἐβγάλλεται (τὸ δόντι μου κινεῖται, ἀλλὰ δὲν ἐξάγεται) Τραπ. || Φρ. Μοῦ βγαλε τὸ φαεῖ ἀπ' τὴ μύτι (διὰ τῶν πικρῶν λόγων του κατέστρεψε τὴν ἐκ τοῦ φαγητοῦ εὐχαρίστησίν μου). Μοῦ τό βγαλε ἀπ' τὴ μύτι ἡ μοῦ τό βγαλε ξινὸ (μετὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εὐεργεσίαν, εὐχαρίστησιν κττ. μοῦ ἐπροξένησε μεγαλυτέραν δυσσάρεσκειαν). Τὸν ἔβγαλα ἀπ' τὴν καρδιά μου (ἔπαυσα νὰ τὸν ἀγαπῶ). Τὸν ἔβγαλα ἀπὸ δυσκολία ἢ ἀπὸ δύσκολη θέσι (ἀπῆλλαξα αὐτὸν δυσχεροῦς καταστάσεως). Ἐβγαλα τὰ συκώτια μου - τ' ἀντερά μου (ἐπὶ ἰσχυροῦ ἐμετοῦ). Μοῦ βγαλε τὴν ψυχὴ καὶ συνεκδ. τὴν Παναγία - τὴν πίστι - τὸ Θεὸ (μὲ ταλαιπώρησε καθ' ὑπερβολὴν.) Μοῦ βγαλαν λάδι (μὲ συνεπίεσαν σφοδρῶς εἰς συνωστισμόν πολλῶν ἀνθρώπων). Μοῦ βγαλαν τὸ λάδι (μὲ ἐξεμεταλλεύθησαν μέχρις ἀπογυμνώσεως ἢ μὲ κατετευράνησαν). Μ' ἔβγαλε (μὲ ἐνήργησε ἐνν. τὸ καθαρτικόν). Ἐβγαλα τὸ ἄχι μου (ἐξεδικήθην) κοιν. Ἐβγαλε βορεῖα - νοτιὰ κττ. (ἐπνευσε βόρειος, νότιος ἄνεμος) πολλαχ. Ἐβγαλα πέρδικες (κυνηγῶν εὗρηκα πέρδικας νὰ φονεύσω) Νάξ. Βκάλ-λω μιὰ (ὁμιλῶ) Κύπρ. Βκάλ-λω τελάλην (ἀνακοινῶ δημοσίᾳ διὰ κήρυκος) Καρδάμ. Τοῦ τό βγαλα ἰκείνου ποῦ μοῦ καμι (τὸν ἐξεδικήθην) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπ' τὸν τράγο βγάλλει γάλα (ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ) Καλλίπ. || Παροιμ. φρ. Ἐβγαλαν τὸν τρελλὸ νὰ βγάλλῃ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρυπα (ἐπὶ ἀνοήτου ἀναλαμβάνοντος κατὰ προτροπὴν ἄλλων τὴν ἐκτέλεσιν ἐπικινδύνου πράξεως) κοιν. || Παροιμ. Τὸ γλυκὺν ἢ γλῶσσα ἐβγάλλ' τ' ὀφίδ' ἀσ' σὸ τρυπὶν (ἢ γλυκεῖα γλῶσσα ἐκβάλλει τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρυπα του, ἦτοι διὰ τῶν ἡπίων λόγων κατορθώνει τις περισσότερα παρὰ διὰ τῆς αὐστηρότητος) Χαλδ. || Αἰνιγμ.

Σκίζω σκίζω τὸ δαδί, | βγάλλω νύφη καὶ γαμπρὸ πεθερὰ καὶ πεθερὸ

(τὸ καρύδι) Καλλίπ. || Ἄσμ.

Σ τὸν ἄδην τῷ ἄν μὲ βάλ-λουσι, πάλε φωνάξω θέλω, βγάρετε με ποῦ τὰ σκοτεινὰ τῶν τὸ πουλ-λίν μου θέλω Κύπρ. — Ποίημ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη | τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη, | χαῖρε, ὦ χαῖρε, ἐλευθεριά!

ΔΣολωμ. 1. Καὶ μετ' αἰτιατικῆς ἀπλῆς ἢ ἐμπροσθέντος μετὰ τοῦ (εἰς) πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ ἢ τοῦ τέρατος τῆς κινήσεως κοιν. : Ἐβγαλα τὸ παιδί περίπατο. Ἐβγαλα τὸ στῶμα 'ς τὸν ἥλιο - 'ς τὸ παράθυρο. Ἐβγαλε τὸ καράβι 'ς τὸ πέλαγος (ἐνν. ἀπὸ τὸ λιμάνι) κοιν. || Φρ. Τοῦ ἔβγαλαν τ' ἀπλντα 'ς τὰ φόρα ἢ τὸν ἔβγαλαν 'ς τὰ φόρα (ἀπεκάλυψαν ἀξιόμεπτον ἢ αἰσχρὰν πράξιν του). Τὸν ἔβγαλε 'ς τὸ δρόμο (τὸν ἀπεδίωξεν ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας). Τὸ βγαλαν

